

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	9Cdo/106/2021
Identifikačné číslo spisu:	2116214613
Dátum vydania rozhodnutia:	20.04.2023
Meno a priezvisko:	JUDr. Marián Sluk
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:2116214613.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne Q. K.P., bývajúcej v K., Q. č. XXXX/XX, zastúpenej Mgr. Vierou Laczovou, advokátkou so sídlom v Trnave, Paulínska 17, proti žalovanej K. V., ktorá podniká pod obchodným menom K. V. - Q. C., so sídlom B., J. č. XXX, zastúpenej JUDr. Ing. Arpádom Barczim, advokátom so sídlom v Galante, T. Vansovej 225/3, o určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru a náhradu mzdy, vedenom na Okresnom súde Trnava pod sp.zn. 19 Cpr 5/2016, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 5. augusta 2019 sp.zn. 9 CoPr 3/2019, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobkyňa má voči žalovanej nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Trnava (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 22. mája 2017 č.k. 19 Cpr 5/2016-67: (1) určil, že okamžité skončenie pracovného pomeru doručené žalobkyni 28. apríla 2016 je neplatné, (2) uložil žalovanej zaplatiť žalobkyni do 3 dní náhradu mzdy vo výške 406,58 € mesačne od 2. mája 2016 do času, keď jej žalovaná umožní pokračovať v práci, (3) vo zvyšku žalobu zamietol, (4) rozhodol, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania, (5) uložil žalovanej zaplatiť do 3 dní súdny poplatok 416,50 €.

1.1. Na základe výsledkov vykonaného dokazovania vychádzal z toho, že strany sporu uzavreli 30. septembra 2015 pracovný pomer na dobu neurčitú, na základe ktorého žalobkyňa pracovala u žalovanej od 1. októbra 2015 ako kozmetička/depilátorka. Žalovaná navrhla žalobkyni skončenie pracovného pomeru dohodou, žalobkyňa ale na jej návrh datovaný 20. aprílom 2016 nepristúpila a žiadala, aby jej bolo umožnené pracovať. Žalovaná listami z 21. apríla 2016, 22. apríla 2016, 24. apríla 2016, 25. apríla 2016 a z 26. apríla 2016 vyzvala žalobkyňu na nástup do zamestnania a listom doručeným žalobkyni 28. apríla 2016 s ňou v zmysle § 68 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce okamžite skončila pracovný pomer. V okamžitom skončení pracovného pomeru žalovaná poukázala na povinnosti zamestnanca, ktoré žalobkyňa porušila tým, že v uvedených dňoch nenastúpila do zamestnania a svoju neprítomnosť neospravedlnila. Ako ďalšie porušenie pracovnej disciplíny závažného charakteru bol v okamžitom

skončení pracovného pomeru uvedený výkon práce žalobkyňou pre seba, prípadne iné osoby v pracovnom čase. Žalobkyňa listom z 2. mája 2016 oznámila žalovanej, že nesúhlasí s okamžitým skončením pracovného pomeru a trvá na ďalšom zamestnávaní. Žalovaná jej listom z 25. mája 2016 oznámila, že predpoklady pre okamžité skončenie pracovného pomeru boli dané.

1.2. Podľa názoru súdu prvej inštancie bola žaloba v danom prípade podaná v zákonnej lehote. Otázku jej dôvodnosti skúmal len vo vzťahu k žalovanou tvrdenej neprítomnosti na pracovisku, lebo vo zvyšnej časti (týkajúcej sa výkonu prác žalobkyňou pre seba a jej známym) považoval okamžité skončenie pracovného pomeru za neplatné z dôvodu nesplnenia náležitosti v zmysle § 70 Zákonníka práce. Na podklade výsledkov dokazovania dospel k záveru, že okamžité skončenie pracovného pomeru je neplatné, lebo sama žalovaná znemožnila žalobkyni výkon práce tým, že zamedzila jej vstupu na pracovisko (odobrala jej všetky kľúče) a zároveň dala najavo, že nemá záujem ďalej ju zamestnávať (odňala jej mobilný telefón a aj tablet s objednávkami zákazníkov).

1.3. O nároku žalobkyne na náhradu mzdy rozhodol súd prvej inštancie vo výške jej priemerného zárobku odo dňa, keď oznámila žalovanej, že trvá na ďalšom zamestnávaní, až do času, keď jej bude umožnené pokračovať v práci (§ 79 ods. 2 Zákonníka práce). Nakoľko žalobkyňa žiadala náhradu mzdy vo výške iba čistej mzdy 406,58 €, teda sumu nižšiu ako bola vyúčtovaná pôvodne, súd prvej inštancie neskúmal správnosť vyúčtovania náhrady mzdy, pričom žalovaná nemala žiadne námietky k výške uplatnenej náhrady mzdy.

1.4. Vo zvyšnej časti - určenia, že pracovný pomer trvá a uloženia povinnosti žalovanej pridelovať žalobkyni prácu podľa pracovnej zmluvy súd prvej inštancie žalobu zamietol ako nedôvodnú s tým, že ak súd rozhodne o neplatnosti skončenia pracovného pomeru, pracovný pomer trvá a zamestnávateľ má povinnosť pridelovať zamestnancovi prácu v zmysle § 47 ods. 1 písm. a/ Zákonníka práce, a to bez toho, aby súd o tom musel rozhodnúť.

1.5. Konštatujúc, že pomer úspechu strán sporu bol rovnaký, rozhodol, že žiadna z nich nemá nárok na náhradu trov konania [§ 255 ods. 1 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“)]. Žalovanej uložil povinnosť zaplatiť súdny poplatok za žalobu v časti, v ktorej bola neúspešná.

2. Na odvolanie žalobkyne proti výroku (4) a žalovanej proti výrokom (1), (2), (4) a (5) rozsudku súdu prvej inštancie Krajský súd v Trnave (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 1. augusta 2018 sp.zn. 9 CoPr 3/2018 potvrdil napadnutý rozsudok vo výrokoch (1) a (5). Rozsudok súdu prvej inštancie zmenil vo výroku (2) tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobkyni do 3 dní náhradu mzdy vo výške 406,58 € mesačne od 25. mája 2016 do 25. mája 2019 a vo zvyšku žalobu o náhradu mzdy zamietol. Zároveň rozhodol, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania.

2.1. Odvolací súd sa stotožnil so skutkovými závermi súdu prvej inštancie (s výnimkou záverov o vzniku doby a trvania povinnosti zaplatiť žalobkyni náhradu mzdy). Podľa jeho názoru súd prvej inštancie správne uzavrel, že žalovaná znemožnila žalobkyni výkon práce a že neprítomnosť žalobkyne v práci v dňoch uvedených v okamžitom skončení pracovného pomeru bola oprávnená a odôvodnená neplnením povinností zo strany žalovanej (§ 47 ods. 1 písm. a/ Zákonníka práce).

2.2. Podľa názoru odvolacieho súdu je nedôvodná námietka žalovanej, podľa ktorej súd prvej inštancie neskúmal, či možno od nej spravodlivo požadovať, aby žalobkyňu naďalej zamestnávala. Vzhľadom na to, že žalovaná v konaní nežiadala aplikáciu výnimky v zmysle § 79 ods. 1 Zákonníka práce, bol postup súdu prvej inštancie v tomto smere správny.

2.3. Odvolací súd poukázal na to, že podľa § 79 ods. 2 Zákonníka práce súd rozhoduje o možnom znížení (prípadne nepríznani) požadovanej náhrady mzdy len ak o to zamestnávateľ požiada. Žalovaná ale v priebehu celého konania nepožiadala o primerané zníženie náhrady mzdy. Jej žiadosti o postup podľa tohto ustanovenia, ktorú uplatnila až v odvolacom konaní, nebolo možné vyhovieť z dôvodov vyplývajúcich z § 366 CSP v spojení s § 384 ods. 3 CSP.

2.4. Na odôvodnenie zmeňujúceho výroku odvolací súd uviedol, že náhrada mzdy podľa ustanovenia § 79 ods. 1 a 2 Zákonníka práce patrí zamestnancovi odo dňa, kedy oznámil zamestnávateľovi, že trvá na ďalšom zamestnávaní, až do času, kedy mu zamestnávateľ umožní pokračovať v práci alebo kedy dôjde ku skončeniu pracovného pomeru. Z vykonaného dokazovania nevyplývalo, aby žalobkyňa 2. mája 2016 oznámila žalovanej, že trvá na ďalšom zamestnávaní (ako to uzavrel súd prvej inštancie). Odvolací súd prisvedčil žalovanej, že toto oznámenie jej bolo doručené až 25. mája 2016. Vzhľadom na to uzavrel, že žalovanej vznikla povinnosť zaplatiť žalobkyni náhradu mzdy vo výške 406,58 € mesačne od 25. mája

2016. Opodstatnená je podľa neho tiež námieta žalovanej, že súd prvej inštancie nerešpektoval časové obmedzenie vyplývajúce z § 79 ods. 2 Zákonníka práce. Uviedol, že toto ustanovenie upravuje hornú hranicu času, za ktorý možno priznať náhradu mzdy, a to v rozsahu 36 mesiacov; v danom prípade to znamená obdobie do 25. mája 2019. Odvolací súd preto zmenil výrok (2) rozsudku súdu prvej inštancie tak, že žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni do 3 dní náhradu mzdy vo výške priemerného zárobku (406,58 €) mesačne od 25. mája 2016 do 25. mája 2019 a za obdobie od 2. mája 2016 do 24. mája 2016 žalobu ako nedôvodnú zamietol.

2.5. Výrok o trovách prvoinštančného a odvolacieho konania odôvodnil podľa § 255 ods. 2 CSP v spojení s § 396 ods. 1 a 2 CSP.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala žalovaná dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzovala z ustanovení § 420 písm. f/ CSP a § 421 ods. 1 písm. a/ a c/ CSP.

3.1. Procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP vyvodzovala z toho, že zmeňujúci výrok rozsudku odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Vadu tejto povahy vyvodzovala tiež z toho, že súd ju nepoučil o tom, že postup podľa § 79 ods. 2 Zákonníka práce je podmienený žiadosťou zamestnávateľa.

3.2. Podľa názoru žalovanej je jej dovolanie prípustné podľa § 421 ods. 1 CSP preto, lebo napadnutý rozsudok spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci v otázke možnosti súdu priznať zamestnancovi náhradu mzdy ako opakujúce sa plnenie a aj do budúcnosti. Odvolací súd sa svojimi právnymi závermi odklonil od judikátu R 57/1968, ktorý takú možnosť vylučuje. Nesprávny je tiež názor odvolacieho súdu, že žalovaná, ktorá nepožiadala o aplikáciu § 79 ods. 2 Zákonníka práce, nemôže až v odvolacom konaní domáhať sa primeraného zníženia náhrady mzdy za podmienok uvedených v tomto ustanovení. Podľa jej presvedčenia je výška náhrady mzdy priznaná žalovanej súdmi neprimeraná a jej priznanie v takej výške sa prieči dobrým mravom, lebo žalobkyni, ktorá bola u žalovanej zamestnaná necelých 7 mesiacov, má byť vyplatená náhrada mzdy za 3 roky.

3.3. Z týchto dôvodov žiadala napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie.

4. Dovolací súd posudzoval dovolanie žalovanej podľa obsahu tohto procesného úkonu (§ 124 ods. 1 CSP). Žalovaná sa v časti III. dovolania (označenej ako „Právny stav“) zamerala len na zmeňujúci výrok rozsudku odvolacieho súdu o náhrade mzdy, a to tú jeho časť, ktorou bolo žalobe vyhovie (teda nie časť, ktorou bola žaloba voči žalovanej vo zvyšku zamietnutá). Dovolací súd preto v ďalšom vychádzal z toho, že napadnutým je len tento zmeňujúci výrok a len v jeho žalobe vyhovujúcej časti, správnosť ktorej bola žalovanou spochybňovaná.

5. Podľa názoru žalovanej došlo k zásahu do jej práva na spravodlivý súdny proces tiež tým, že ju súd prvej inštancie nepoučil o tom, že ak chce dosiahnuť zníženie žalobkyni priznávanej náhrady mzdy podľa § 79 ods. 2 Zákonníka práce, musí o to požiadať. V zmysle § 160 ods. 1 CSP súd poskytuje stranám poučenia o ich procesných právach a povinnostiach v rozsahu ustanovenom týmto zákonom; túto povinnosť nemá medziiným vtedy, keď je strana zastúpená advokátom (§ 160 ods. 3 písm. b/ CSP). V danom prípade bola žalovaná na súde prvej inštancie zastúpená advokátom. Navyše, poučenie, nedostatok ktorého namieta, by prekračovalo rámec poučenia v zmysle § 160 ods. 1 CSP. So zreteľom na vyššie uvedené dovolací súd skonštatoval, že dovolanie žalovanej nie je podľa § 420 písm. f/ CSP prípustné.

6. Podľa presvedčenia žalovanej sa odvolací súd odklonil od záverov vyjadrených v R 57/1968, a to v otázke možnosti priznať zamestnancovi v prípade určenia neplatnosti skončenia pracovného pomeru náhradu mzdy ako opakujúce sa plnenie a do budúcnosti. Ak zamestnávateľ so zamestnancom neplatne skončil pracovný pomer okamžite a ak zamestnanec oznámil zamestnávateľovi, že trvá na tom, aby ho zamestnávateľ ďalej zamestnával, jeho pracovný pomer trvá aj naďalej a zamestnávateľ je povinný poskytnúť mu náhradu mzdy v prípade, že mu neprideluje prácu podľa pracovnej zmluvy. Táto náhrada mu patrí vo výške priemerného zárobku odo dňa, keď oznámil zamestnávateľovi, že trvá na ďalšom zamestnávaní až do času, keď mu zamestnávateľ umožní pokračovať v práci alebo do času, keď skončí pracovný pomer. Táto náhrada nemá charakter ekvivalentu mzdy, ktorú si zamestnanec nemohol zarobiť preto, že mu zamestnávateľ neumožnil vykonávať prácu, na ktorú sa zaviazal podľa pracovnej

zmluvy, ale má charakter satisfakcie voči zamestnancovi a súčasne sankcie voči zamestnávateľovi, ktorý bezdôvodne skončil pracovný pomer so zamestnancom. V zmysle rozhodnutia, ktoré bolo publikované ako judikát R 57/1968 a v súčasnosti tvorí súčasť „ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu“ (R 71/2018), sa náhrada mzdy môže zamestnancovi priznať iba vtedy, ak je splatná v čase vydania súdneho rozhodnutia, pričom ju zásadne nemožno priznať ako opakujúcu sa dávku a do budúcnosti - pre rozsudok je totiž určujúci stav v čase jeho vyhlásenia.

7. Žalovaná teda opodstatnene namieta, že riešením predmetnej právnej otázky sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Ku dňu rozhodnutia súdu vo veci ešte neuplynula maximálna doba, po ktorú možno náhradu mzdy priznať, mohol žalobkyni priznať len náhradu mzdy, ktorá bola splatná ku dňu vyhlásenia rozsudku. Vzhľadom na to dovolací súd dospel k záveru, že dovolanie žalovanej je v tejto časti nielen procesne prípustné v zmysle ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ CSP), ale tiež dôvodné, lebo v tejto časti je opodstatnene namietané, že napadnutý rozsudok - čo do riešenia uvedenej otázky - spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

8. Pokiaľ ale žalovaná uviedla, že jej dovolanie je prípustné podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ CSP aj pri riešení otázky (a) aplikácie § 79 ods. 2 Zákonníka práce vtedy, keď zamestnávateľ požiadala o primerané zníženie náhrady mzdy za podmienok uvedených v tomto ustanovení, a otázky (b) súladu výkonu práva zamestnanca na náhradu mzdy s dobrými mravmi, dovolací súd poukazuje na to, že v dovolaní nešpecifikovala, od ktorého rozhodnutia prezentujúceho „ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu“ sa odvolací súd odklonil. Vzhľadom na to nebolo možné - čo do posúdenia správnosti riešenia týchto otázok odvolacím súdom - uskutočniť meritórny dovolací prieskum.

9. Dovolací súd dospel k záveru, že dovolanie žalovanej proti rozsudku odvolacieho súdu v rozsahu, ktorý je vymedzený vo výroku tohto uznesenia dovolacieho súdu, je nielen prípustné, ale tiež dôvodné. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil vo výroku, ktorým a/ bol rozsudok Okresného súdu Trnava z 22. mája 2017 č.k. 19 Cpr 5/2016-67 zmenený tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobkyni do 3 dní náhradu mzdy vo výške 406,58 € mesačne od 25. mája 2016 do 25. mája 2019, b/ rozhodol, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania. Vec v rozsahu zrušenia vrátil Krajskému súdu v Trnave na ďalšie konanie.

10. Po vrátení veci dovolacím súdom na ďalšie konanie Krajský súd v Trnave rozsudkom z 5. augusta 2019 sp.zn. 9CoPr/3/2019 (I.) rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s rozsudkom odvolacieho súdu č. k. 9CoPr/3/2018-125 zo dňa 1.8.2018 (II. výrok) v napadnutom II. výroku vo zvyšnej vyhovujúcej časti zmenil tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobkyni náhradu mzdy vo výške 14.636,88 Eur a to do 60 dní od právoplatnosti rozsudku. (II.) Žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov na súde prvej inštancie a na odvolacom súde. (III.) Žalovanej priznal voči žalobkyni nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

10.1. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu po rozhodnutí dovolacieho súdu bolo posúdiť, či súd prvej inštancie rozhodol vo veci správne, ak uložil žalovanej zaplatiť žalobkyni náhradu mzdy v sume priemerného zárobku vo výške 406,58 Eur mesačne od 25.5.2016 do času, keď jej žalovaná umožní pokračovať v práci (II. výrok), že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo (IV. výrok) a to s poukazom na odvolacie argumenty uplatnené odvolateľmi. Názory Najvyššieho súdu SR vyslovené v jeho zrušujúcom rozhodnutí č. k. 3Cdo/36/2019-107 zo dňa 23.5.2019 boli pritom pre odvolací súd záväzné (§ 243d ods. 1 OSP ekv. § 455 CSP).

10.2. Odvolací súd konštatuje, že napriek námietke žalovanej, že odvolací súd vôbec neskúmal v zmysle § 79 Zákonníka práce, či možno od žalovanej spravodlivo požadovať, aby žalobkyňa naďalej zamestnávala, žalovaná v konaní pred okresným súdom nežiadala aplikáciu výnimky. S poukazom na uvedené odvolací súd mal za to, že postup okresného súdu, ktorý ohľadom aplikácie uvedenej výnimky v zmysle § 79 ods. 1 Zákonníka práce v konaní nič neskúmal bol namieste, preto námietku žalovanej nepovažoval za dôvodnú. V súvislosti s aplikáciou výnimky podľa § 79 ods. 1 Zákonníka práce odvolací súd konštatuje, že s poukazom na § 366 v spojení s § 384 ods. 3 CSP nedoplnil dokazovanie, keď neboli splnené zákonné predpoklady v zmysle § 366 CSP.

10.3. Podľa § 79 ods. 2 Zákonníka práce, ak celkový čas, za ktorý by sa mala zamestnancovi poskytnúť náhrada mzdy, presahuje 12 mesiacov, môže súd na žiadosť zamestnávateľa jeho povinnosť nahradiť mzdu za čas presahujúci 12 mesiacov primerane znížiť, prípadne náhradu mzdy za čas presahujúci 12 mesiacov zamestnancovi vôbec nepriznať. Náhrada mzdy môže byť priznaná najviac za čas 36 mesiacov. Z citovaného ustanovenia podľa odvolacieho súdu vyplýva, že je výlučne v kompetencii súdu rozhodnúť o možnom znížení (prípadne nepriznaní) požadovanej náhrady mzdy, iba na základe žiadosti samotného zamestnávateľa. Odvolací súd sa stotožnil s postupom okresného súdu, ktorý v predmetom konaní nepostupoval podľa § 79 ods. 2 veta prvá Zákonníka práce, keďže samotná žalovaná (ako zamestnávateľ) v priebehu celého konania na okresnom súde nežiadala primerane znížiť (resp. nepriznať) náhradu mzdy za čas presahujúci 12 mesiacov, (uznesenie NS SR sp. zn. 6Cdo/157/2010). Preto nie je dôvodná námietka žalovanej, ktorá takúto žiadosť urobila až v rámci podaného odvolania. V súvislosti s aplikáciou výnimky podľa § 79 ods. 1 Zákonníka práce odvolací súd konštatuje, že s poukazom na § 366 v spojení s § 384 ods. 3 CSP nedoplnil dokazovanie, keď neboli splnené zákonné predpoklady v zmysle § 366 CSP.

10.4. V danej veci má odvolací súd za preukázané, že najskôr bolo žalovanej oznámené, že žalobkyňa trvá na ďalšom zamestnávaní dňa 25.5.2016 (listom žalobkyne zo dňa 2.5.2016), keďže skorší deň nebol žalobkyňou v konaní preukázaný, čo konštatoval už vo svojom prvom rozsudku č. k. 9CoPr/3/2018-125 zo dňa 1.8.2018, ktorým bola žaloba o náhradu mzdy vo výške 406,58 Eur od 2.5.2016 do 24.5.2016 zamietnutá. S ohľadom na uvedené odvolací súd konštatuje, že žalovanej vznikla povinnosť zaplatiť žalobkyňi náhradu mzdy vo výške 406,58 Eur mesačne, ktorá nebola medzi stranami sporná, a ktorej výška nebola napadnutá odvolaním žalovanej od 25.5.2016. Pokiaľ ide o námietku žalovanej, že okresný súd napriek obmedzeniu podľa § 79 ods. 2 Zákonníka práce priznal žalobkyňi náhradu mzdy do času, keď jej žalovaná umožní pokračovať v práci, teda do času ktorý nikdy neskončí, aj uvedenú námietku považuje odvolací súd za správnu. Okresný súd síce aplikoval § 79 ods. 1 Zákonníka práce, avšak hoci citoval v odôvodnení napadnutého rozsudku aj ods. 2 posledná veta tento opomenul aplikovať na danú vec. Odvolací súd poukazuje na to, že § 79 ods. 2 posledná veta Zákonníka práce doplnený novelou č. 361/2002 Z. z. účinnou dňa 1.1.2013 upravuje hornú hranicu času, času, za ktorý možno priznať náhradu mzdy, v rozsahu 36 mesiacov, čo v danej veci znamená obdobie do 25.5.2019, ktoré už v čase rozhodovania odvolacieho súdu (5.8.2019) už uplynulo. S ohľadom na rozhodnutie publikované ako judikát R 57/1968, na ktoré poukázal vo svojom uznesení v uznesení č. k. 3Cdo/36/2019-107 zo dňa 23.5.2019 Najvyšší súd SR, podľa ktorého sa náhrada mzdy môže zamestnancovi priznať iba vtedy, ak je splatná v čase vydania súdneho rozhodnutia, pričom ju nemožno priznať ako opakujúcu sa dávku a do budúcnosti, keď pre rozsudok je určujúci stav v čase jeho vyhlásenia, odvolací súd uvedeným spôsobom postupoval a zmenil napadnutý II. výrok vo vyhovujúcom rozsahu postupom podľa § 388 CSP tak, že uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyňi náhradu mzdy v sume 14.636,88 Eur vyčíslenú ako 36 mesiacov (obdobie od 25.5.2016 do 25.5.2019) x výška priemerného zárobku á 406,58 Eur mesačne a to do 60 dní od právoplatnosti rozsudku. Pričom odvolací súd uložil žalovanej na zaplatenie lehotu 60 dní s poukazom na § 232 ods. 3 veta druhá CSP, keď má za to, že takýto postup odôvodňuje výška uloženej sumy, ale predovšetkým osoba samotnej žalovanej, ktorá je síce podnikateľským subjektom, ale jedná sa o fyzickú osobu, ktorá je samoživiteľkou.

11. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie žalovaná, jeho prípustnosť odôvodnila v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ CSP namietajúc odklon odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, ktorú má predstavovať rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 4Cdo/125/2018 z 26. marca 2019 bod 49 [... Aby súd mohol náhradu mzdy za čas presahujúci 12 mesiacov takto moderovať, zamestnávateľ musí jej zníženie alebo nepriznanie na súde uplatniť (navrhnuť); bez takejto žiadosti nemôže súd náhradu mzdy sám znížiť resp. nepriznať. Návrh zamestnávateľa, aby náhrada mzdy zamestnancovi nebola vôbec priznaná, involvuje aj návrh na primerané zníženie náhrady mzdy]. Podľa názoru dovolateľky v konkrétnom prípade návrhom (žiadostou) na primerané zníženie (resp. nepriznanie) náhrady mzdy bol návrh žalovanej (zamestnankyne) na zamietnutie žaloby na priznanie náhrady mzdy. Za takúto žiadosť dovolateľka považuje úkon jej právneho zástupcu na pojednávaní pred súdom prvej inštancie 22. mája 2017, kedy advokát žalovanej vo svojej záverečnej reči mimo iného uviedol, že ...“ žiadam žalobu zamietnuť.“ (viď č.l. 65 spisu). Dovolateľka v podstate formuluje prvú právnu otázku, či prejav zamestnávateľa, ktorým

žiada zamietnuť žalobu o náhradu mzdy možno považovať za žiadosť o zníženie (resp. nepriznanie) náhrady mzdy. Druhú právnu otázku dovolateľky opiera o body 53 a 55 odôvodnenia rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 4Cdo/125/2018 z 26. marca 2019 a teda, či výkon práva požadovať náhradu mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru zaručeného ustanovením § 79 ods. 1, 2 Zákonníka práce, v rozsahu presahujúcom 12 mesiacov sa posudzuje aj z pohľadu súladu s dobrými mravmi v zmysle čl. 2 Zákonníka práce a či pri tejto výške náhrady mzdy sa posudzujú aj zásady spravodlivosti a primeranosti z pohľadu miery zodpovedajúcej účelu a funkciám tejto náhrady. Podľa názoru dovolateľky odvolací súd sa pri rozhodovaní o náhrade mzdy odklonil od súdnej praxe dovolacieho súdu v časti aplikácie čl. 2 Zákonníka práce (rozporný s dobrými mravmi). Náhradu mzdy priznanú za 36 mesiacov považuje dovolateľka za nevyváženú, neprimeranú i nespravodlivú. Nenapĺňajúcu satisfakčnú a sankčnú funkciu náhrady mzdy. Z týchto dôvodov dovolateľka navrhla zrušiť rozsudok odvolacieho súdu i rozsudok súdu prvej inštancie, vec vrátiť tomuto súdu na ďalšie konanie a odložiť vykonateľnosť dovolaním napadnutých rozhodnutí.

12. Žalobkyňa k dovolaniu uviedla, že žalovaná opakovane v dovolaní uvádza dôvody (napr. o možnosti zníženia, resp. nepriznania náhrady mzdy), o ktorých už odvolací súd rozhodol tak, že dovolanie nepovažuje za prípustné. Navrhla dovolanie zamietnuť a priznať jej náhradu trov dovolacieho konania.

13. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

14. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

14.1. Z hľadiska ústavného aspektu treba rešpektovať právomoc najvyššieho súdu ústavne konformným spôsobom vymedzovať si prípustnosť vecí v konaní o dovolaní a vychádzať z toho, že v prvom rade je vecou najvyššieho súdu určovať si koncepciu interpretácie prípustnosti mimoriadnych opravných prostriedkov.

14.2. Dovolanie treba považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami, ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu z akýchkoľvek dôvodov a hľadísk.

14.3. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená, musí byť vyvážené sprísnenými a jasne čitateľnými podmienkami. Právnu úpravu dovolania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať bezbreho; namiesto je skôr zdržanlivý (uvážený) prístup.

14.4. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania. Na týchto záveroch zotráva aj súčasná rozhodovacia prax najvyššieho súdu.

14.5. Dovolací súd považuje za prospešné opakovane pripomínať, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu vecí. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie, nie je súdom skutkovým. Uvedené má význam vo vzťahu k tomu ako má dovolateľ formulovať a vymedziť dovolací dôvod založený na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 421 CSP).

14.6. V dôsledku viazanosti dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP) dovolací súd neprejednáva (ex officio) dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatnený dovolací dôvod; ide o posilnenie dispozičného princípu v dovolacom konaní (deetatizáciu dovolania), pri plnom rešpektovaní autonómie a zodpovednosti dovolateľa, pri rozhodovaní o tom, či podá dovolanie, aký dovolací dôvod uplatní a akým spôsobom ho vymedzí. S tým súvisí aj procesná pasivita dovolacieho súdu, ktorý pri prípadných vadách dovolania tieto pri riadnom zastúpení dovolateľa nenapráva.

14.7. Dovolací súd konštatuje aj to, že dovolacie konanie má od účinnosti Civilného sporového poriadku povahu typického „advokátskeho procesu“, a to nielen vzhľadom na znenie sporového poriadku. Spracovaniu dovolania a celkovej kvalite zastupovania dovolateľa musí advokát, dovolateľ, ktorý má vysokoškolské vzdelanie druhého stupňa, ale aj zamestnanec dovolateľa, ktorý je právnická osoba nevyhnutne venovať zvýšenú pozornosť. Dovolací proces je v porovnaní s predchádzajúcou právnou úpravou podstatne rigoróznejší a odborne náročnejší. Z hľadiska posúdenia prípustnosti dovolania je teda podstatné správne vymedzenie dovolacích dôvodov spôsobom upraveným v zákone (§ 431 až § 435 CSP), a to v nadväznosti na konkrétne, dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu. Pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania, nemožno dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu podrobiť vecnému preskúmaniu v dovolacom konaní.

14.8. Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom uplatnený dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatnený dovolací dôvod.

14.9. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

14.10. Právnym posúdením veci treba považovať činnosť súdu spočívajúcu v podrazení zisteného skutkového stavu príslušnej právnej normy, ktorá vedie súd k záveru o právach a povinnostiach účastníkov právneho vzťahu. Súd pri tejto činnosti rieši právne otázky (questio iuris). Ich riešeniu predchádza riešenie skutkových otázok (questio facti), teda zistenie skutkového stavu. Právne posúdenie je všeobecne nesprávne, ak sa súd dopustil omylu pri tejto činnosti, t. j. ak posúdil vec podľa právnej normy, ktorá na zistený skutkový stav nedopadá alebo správne určenú právnu normu nesprávne vyložil, prípadne ju na daný skutkový stav nesprávne aplikoval. Nesprávne právne posúdenie veci nemožno preto vymedziť nesprávnym či nedostatočným zistením skutkového stavu. Ani sama polemika s rozhodnutím odvolacieho súdu alebo jednoduché spochybňovanie správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, či kritika jeho prístupu zvoleného pri právnom posudzovaní veci, významovo nezodpovedajú kritériám uvedeným v § 432 ods. 2 CSP.

14.11. Okrem toho nevyhnutným predpokladom, aby dovolací súd mohol posúdiť prípustnosť dovolania v zmysle § 421 ods. 1 CSP je, že dovolateľ uvedie právnu (nie skutkovú) otázku, ktorú dovolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom. Inak dovolací súd nemá možnosť posúdiť, či ide skutočne o právnu otázku, či ide o právnu otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a či sú splnené osobitné podmienky uvedené v jednotlivých prípadoch, v ktorých citované ustanovenie dovolanie pripúšťa.

15. Pre právnu otázku, ktorú má na mysli § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, je charakteristický „odklon“ jej riešenia odvolacím súdom od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Ide tu o situáciu, v ktorej sa už rozhodovanie senátov dovolacieho súdu ustálilo na určitom riešení právnej otázky, odvolací súd sa však svojím rozhodnutím odklonil od „ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu“. Dovolací súd vo svojej súdno-aplikačnej (judikátornej) činnosti k tomu už v rozhodnutí sp. zn. 3Cdo/6/2017 (podobne tiež v rozhodnutiach sp. zn. 2Cdo/203/2016, 3Cdo/235/2016, 4Cdo/95/2017, 6Cdo/123/2017, 7Cdo/140/2017, 9 Cdo/315/2020, 9 Cdo/2/2021) uviedol, že v dovolaní, ktorého prípustnosť sa opiera o

§ 421 ods. 1 písm. a/ CSP, dovolateľ by mal: a) konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b) vysvetliť (a označením konkrétneho stanoviska, judikátu alebo rozhodnutia najvyššieho súdu doložiť), v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, c) uviesť, ako by mala byť táto otázka správne riešená. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu, i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou nastolená jasným, zrozumiteľným a nepochybným spôsobom. Dovolací súd je viazaný len tým, ako dovolateľ právnu otázku nastolí.

16. Dovolací súd poukazuje, že dovolateľka v tomto dovolacom konaní uplatnila rovnaké dovolacie dôvody v zmysle § 421 písm. a/ CSP pri riešení identických otázok (a/ zníženia náhrady mzdy v zmysle § 79 ods. 2 Zákonníka práce b/ súladu výkonu práva zamestnanca na náhradu mzdy s dobrými mravmi v zmysle čl. 2 Zákonníka práce), o ktorých už dovolací súd rozhodol pri prvom dovolaní tak, že dovolanie v tejto časti pre nedostatočné vymedzenie dovolateľkou (v neoznačení rozhodnutia od ktorého sa mal odvolací súd odkloniť) mu nedovolilo uskutočniť meritórny dovolací prieskum (viď bod 29 rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 3 Cdo 36/2019); teda dovolací súd dovolanie nepovažoval za procesne prípustné, čo je dôvodom pre jeho odmietnutie (§ 447 písm. f/ CSP).

16.1. Vydaním kasačného rozhodnutia dovolacím súdom zostala predmetom konania pred odvolacím súdom (len) právna otázka o nemožnosti priznať náhradu mzdy ako opakujúceho sa plnenia do budúcnosti. Iné právne otázky vo vzťahu k náhrade mzdy, na ktorých odvolací súd založil svoje rozhodnutie neboli dovolacím rozhodnutím dotknuté. Súdne konanie je procesným postupom súdu systematicky a logicky na seba nadväzujúcich činnosti, postupov a efektívneho rozhodovania smerujúceho k definitívnemu nachádzaniu práva pre konkrétny prípad. Ani kasačné rozhodnutia vydané v jeho priebehu neznamenia návrat k začatiu procesu (k bodu nula), ale sú vždy jeho pokračovaním (postupom). Vychádzajúc z princípu právnej istoty, dovolací súd nemá možnosť opakovane riešiť také právne otázky, ktoré sa už raz stali (mohli stať) predmetom skoršieho dovolacieho prieskumu (ne bis in idem). Nič to nemení, ak dovolateľ takú príležitosť zmaril sám. I tu sa premieta klasická rímska právna zásada (princíp) „vigilantibus iura scripta sunt“ („práva patria bdelym“ alebo „nech si každý stráži svoje práva“). V slobodnej spoločnosti je totiž predovšetkým vecou nositeľov práv, aby svoje práva bránili a starali sa o ne, inak ich podcenením, či zanedbaním môžu tieto strácať. To platí aj o využívaní zákonných procesných inštitútov.

16.2. Dovolateľka argumentuje, že v otázke uplatnenia žiadosti zamestnávateľom o zníženie (resp. nepriznanie) náhrady mzdy v zmysle § 79 ods. 1, 2 Zákonníka práce predstavuje „odklon“ jej riešenia odvolacím súdom od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 4 Cdo 125/2018. Uvedené rozhodnutie však právnu otázku nastolenú dovolateľkou v tomto konaní neriešilo, k nej nezaujalo žiadne stanovisko a preto ani nemôže predstavovať pre nastolenú právnu otázku ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu. Predovšetkým neriešilo ju v tom smere, že návrh žalovaného (zamestnávateľa) na zamietnutie žaloby o náhradu mzdy zamestnancovi je (môže sa považovať) žiadosťou zamestnávateľa na primerané zníženie (resp. nepriznanie) náhrady mzdy. V bode 49. rozhodnutia sp.zn. 4 Cdo 125/2018 sa uvádza: „..... Aby súd mohol náhradu mzdy za čas presahujúci 12 mesiacov takto moderovať, zamestnávateľ musí jej zníženie alebo nepriznanie na súde uplatniť (navrhnuť); bez takejto žiadosti nemôže súd náhradu mzdy sám znížiť resp. nepriznať. Návrh zamestnávateľa, aby náhrada mzdy zamestnancovi nebola vôbec priznaná, involvuje aj návrh na primerané zníženie náhrady mzdy. Naopak však návrh zamestnávateľa na zníženie náhrady mzdy umožňuje súdu náhradu mzdy len znížiť, ale nie vôbec nepriznať.“ V uvedenom bode vysvetľuje dovolací súd vzťah žiadosti na nepriznanie náhrady mzdy a žiadosti o zníženie náhrady mzdy, nie však vzťah žalovaného zamestnávateľa k žalobe o náhradu mzdy a k žiadosti o zníženie (resp. nepriznanie) náhrady mzdy, ako sa nesprávne domnieva dovolateľka. Je potrebné uviesť, že z bodu 50 citovaného rozhodnutia vyplýva, že nestačí ak zamestnávateľ len podá žiadosť na nepriznanie alebo zníženie náhrady mzdy bez toho, aby v nej tvrdil a preukazoval skutočnosti odôvodňujúce takúto žiadosť (porovnaj citáciu z bodu 50: „Ak o znížení resp. nepriznaní náhrady mzdy podľa § 79 ods. 2 Zákonníka práce môže súd rozhodnúť len na základe žiadosti zamestnávateľa, treba trvať na tom, že dôkazné bremeno preukázať podmienky pre takého prípadné rozhodnutie zaťažuje zamestnávateľa. ...).

16.3. Dovolateľka sa druhou právnou otázkou dovoľáva povinnosti odvolacieho súdu, aby pri rozhodovaní o náhrade mzdy zohľadnil dobré mravy a zásady spravodlivosti a primeranosti jej výšky. Pri rozhodovaní o náhrade mzdy za čas presahujúci 12 mesiacov súd spravidla zisťuje okolnosti (subjektívne a objektívne), ktoré súvisia so zaistovaním týchto základných životných potrieb zamestnanca; okolnosti týkajúce sa pomerov zamestnávateľa pre rozhodnutie nie sú významné. Zdá sa, že jadrom dovolateľkinej argumentácie je (len) nespokojnosť s tým, ako vec po právnej stránke posúdili odvolací súd, čo ale nepostačuje pre náležité vymedzenie dovolacieho dôvodu v zmysle § 421 CSP. Povinnosťou dovolateľky bolo v dovolaní konkretizovať, akú náhradu mzdy a za aké obdobie bolo možné súdom priznať pri zohľadnení zásad spravodlivosti, primeranosti a dobrých mravov. Otázkou primeranosti výšky priznanej náhrady mzdy a jej rozporu s dobrými mravmi dovateľka namietala už v skoršom dovolaní zo 16. novembra 2018 (viď čl. 144 - 145 spisu). Dovolací súd v tomto dovolacom konaní o identickej otázke i keď doplnenej o rozhodnutie prezentujúce ustálenú judikatúru nemôže opakovane rozhodovať. Pokiaľ dovolateľ nevyužil možnosť riadne uplatniť dovolací dôvod v zmysle § 421 CSP i keď tak uplatniť mal a mohol v skoršom štádiu konania, nemôže sa už tohto práva opakovane domáhať neskôr, najmä nie vtedy, ak bol neúspešný vlastným pričínením.

16.4. V bode 53 rozhodnutia sp.zn. 4 Cdo 125/2018 sa mimo iného uvádza: „Najvyšší súd Slovenskej republiky tak dospel k záveru, že ustanovenie § 79 ods. 2 Zákonníka práce treba vykladať tak, že súd môže na žiadosť zamestnávateľa náhradu mzdy za čas presahujúci 12 mesiacov primerane znížiť, prípadne vôbec nepriznať len výnimočne, a to v prípadoch, ak výkon práva požadovať náhradu mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru, zaručeného ustanovením § 79 ods. 1 Zákonníka práce, by bol v rozpore s dobrými mravmi v zmysle čl. 2 Zákonníka práce.“ Uvedené znamená, že pre rozpor s dobrými mravmi môže súd znížiť alebo nepriznať náhradu mzdy len pokiaľ tu bola zamestnávateľom podaná žiadosť na zníženie, resp. nepriznanie náhrady mzdy. Ak sa však v tomto spore nepreukázalo podanie predmetnej žiadosti zamestnávateľom je bez ďalšieho neopodstatnené zaoberať sa otázkou dobrých mravov pri znížení, resp. nepriznaní náhrady mzdy. Podľa citovaného rozhodnutia sa dovolateľka nesprávne odvoláva na zásadu dobrých mravov v prípade nepodania žiadosti o zníženie, či nepriznaní náhrady mzdy.

17. Z týchto dôvodov dovolací súd dovolanie žalovanej, v ktorej namietala nesprávne právne posúdenie veci v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP ako neprípustné.

17.1. Podľa § 444 ods. 1 CSP dovolací súd môže na návrh odložiť vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia, ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa. Dovolací súd nezistil splnenie podmienok pre odklad vykonateľnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia v zmysle § 444 ods. 1 CSP, a preto v súlade s ustálenou súdnou praxou o tom nevydal samostatné rozhodnutie (napr. 4Cdo 144/2019, 4Cdo 108/2019, 9Cdo 72/2020, 9Cdo 184/2020, 9Cdo 222/2021).

18. O náhrade trov dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa § 453 ods. 1 CSP tak, že úspešnej žalobkyni priznal nárok na ich náhradu, keď výsledok dovolacieho konania obdobný jeho zastaveniu zavinila žalovaná (§ 256 ods. 1 CSP).

19. Toto uznesenie bolo prijaté senátom najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.